

[Socialministeren]

I visse tilfælde konstaterer man imidlertid bagefter, at en person uberettiget har modtaget kontanthjælp, men kun meget få af disse tilfælde har været hjælp til undvegne fanger. Derfor var problemet efter magistratens opfattelse meget beskedent i Københavns kommune.

Magistraten har desuden gennem en række kontrolforanstaltninger i videst muligt omfang søgt at forebygge udbetaling af kontanthjælp til personer, der ikke er berettigede til hjælp, som f.eks. undvegne fanger, og blandt disse foranstaltninger kan jeg nævne opstilling af skærmtterminaler i samtlige socialcentre og bistands- og pensionskontorer til kontrol af ansøgernes folkeregisteradresse.

På det grundlag, der dér har foreligget, fandt socialministeriet ikke, at der var behov for at foretage sig videre i sagen, og ministeriet udsendte i øvrigt i anledning af en konkret sag om socialbedrageri i begyndelsen af 1978 en meddelelse til socialforvaltningerne, hvor man bad dem overveje, hvad der kunne gøres for at modvirke socialbedrageri ved hjælp af urigtige oplysninger f.eks. om bopælen.

Om det andet problem, der rejses, kan jeg bekræfte, at der påhviler sagsbehandlere i socialforvaltningerne en tavshedspligt, ikke som følge af instrukser fra de sociale myndigheder, men efter straffeloven. Dette udelukker imidlertid ikke, at der, når det drejer sig om opklaring af forbrydelser, kan gives oplysninger til politiet, hvad der i øvrigt er slået fast ved en højesteretskendelse af 20. juni 1978.

Formanden:

Taletiden er stadig to minutter.

Anders Poulsen (V):

Jeg takker for ministerens svar, men jeg forstod på ham, at man tidligere alene havde søgt oplysninger om omfanget af dette i kommunal regie. Jeg vil derfor gerne udvide mit spørgsmål og spørge ministeren, om han ikke nu, hvor der fremkommer flere eksempler, finder anledning til, måske sammen med justitsministeriet, at undersøge behovet for cirkulærer på dette område og i politiregie.

Agnete Laustsen (KF):

Jeg vil også gerne i tilslutning til det svar, socialministeren gav, men som jo desværre ikke blev så langt, som man kunne ønske det, på grund af taletiden, sige, at jeg ville egentlig også ønske, at vi kunne få en lidt klarere besvarelse af, i hvilket omfang man vil håndhæve, at der er en forpligtelse til for bl.a. socialcentre at give oplysninger i tilfælde af grovere forbrydelser. Da taletiden forhåbentlig nu tillader det, beder jeg ministeren om yderligere at uddybe dette.

Socialministeren (Rold Andersen):

Jeg vil sige, at de undersøgelser, ministeriet har foretaget, har, som jeg nævnte i første omgang, ført til den konklusion, at problemet var af mindre omfang, men det lader jo til, at problemet har en evne til at dukke op igen fra politiets side, og derfor vil jeg gerne tage sagen op med justitsministeren for at prøve, om vi kunne få en helt endelig afklaring af disse spørgsmål; vi kan jo ikke være interesserede i, at det bliver ved med at spøge. Jeg vil naturligvis også gerne da lade hele spørgsmålet om samarbejdet mellem bistandskontorerne og politiet indgå i disse drøftelser med justitsministeren.

Anders Poulsen (V):

Jeg takker socialministeren for det sidste, meget positive svar, som jeg synes til fulde opfylder det, jeg efterlyste i mit supplerende spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Birgith Mogensen: spm. nr. 706

Bertel Haarder: spm. nr. 721

Gammelgaard: spm. nr. 722

Steffensen: spm. nr. 724

Maisted: spm. nr. 729

Yvonne Herløv Andersen: spm. nr. 730

Holger K. Nielsen: spm. nr. 734

Tommy Dinesen: spm. nr. 736, 737 og 757

Dyremose: spm. nr. 738